KARACA OĞLAN
İLE
YAYLÂ GÜZELİ

KARACAOĞLAN
ile
YAYLA GÜZELİ

Yazan :
FEVZİ GÖRGEN

Her hakkı mahfuzdur.

Satış Yeri :
SAĞLAM KİTABEVİ
Cağaloğlu Çatalçeşme Sok. No: 21
Telefon : 27 52 79
İstanbul 1982

Karacaoğlan ile Yayla Güzeli

Torosların, Gâvur Dağının, Bürücek yaylasının ağzı dili olsa da bugün bize Karacaoğlan'ın aşklarını birer birer anlatsa. Bu değerli Hak âşığı, bu dergâh adamı, bu sazın ve sözün insanı, o yaylalarda, o dağlarda, o Toroslarda, bellerde ne güzeller görmüş ve dilberler sevmiştir.

Mümkün olsa senelerce evveline dönebilsek...

O zaman Toroslar'ın yaylalarında ve o yaylaların her taşında, her kayasında, her çamında Karacaoğlan'ın aşk beldeleriyle dolu ve yanık sazıyla insanı ebedî sarhoşluğa götüren içli türkülerinin nağmelerini duyar ve yaşarız

Karacaoğlan o iklimde, o aşk ve şiir dünyasında, geçirdiği uzun senelerini vermiş olduğu güzellerden, en çok yayla güzeli Züleyha'yı sevmiş ve kalbinde yer verdiği güzellerin hepsinin başına onu bir sultan etmişti.

Karacaoğlan onsekiz yaşındaki Zülehya'yı, Bürücek Yaylasında tanımıştı.

Yaylada bir âşiret reisinin düğünü vardı. Akkoyunlu Mustafa'nın büyük kızı Yasemen evleniyordu. Yaylada sürüleri otlayan Akkoyunlu'nun bu düğünü yedi gün, yedi gece sürmüştü. Diğer eğlenceler meyanında Akkoyunlu Mustafa, saz şairlerini de düğüne çağırmıştı.

Düğün düzenine göre, altıncı gün saz divanı kurulacak, ünlü şâirler çalıp, söyleyeceklerdi.

İşte bu düğüne davet edilmiş bulunan Karacaoğlan'ın arkadaşı Ali, onu da beraber alıp getirmişti. Hayatı maceralarla dolu olan Karacaoğlan hoş vakit geçirmek, yeni güzeller görmek için, arkadaşının bu davetini kırmamıştı.

Akkoyunlu Mustafa, atlas çadırının önündeki sayvana geçip, oturduğu zaman, saz şairlerinin divanı da çadırın sağ tarafında yerini almıştı. Bir yanda düğüne davetli erkekler, bir yanda kadınlar, sazlarına düzen veren şairleri dinliyorlardı.

Gece çok serindi.

Atlas çadırın önünde, çam kütüklerinden yakılmış, gayet intizamlı bir meydan ateşi kıpkızıl alevleri ile ortalığı aydınlatıyordu.

Âşıklar karşılıklı söylemeğe ve atışmağa başlamıştı. Düğünün en güzel gecesi bu gece idi. Yaşça genç olan Karacaoğlan, yıldızlarla bir rüya dünyasına dönmüş olan Toros yaylalarının bu sihirli gecesinde söylenen yanık türküleri ve sazları dinliyordu. Çok dalgındı. Kendisinin ve gönlünü bomboş hissediyordu. Filvaki onu seven birçok güzeller vardı, fakat Karacalan gibi, taşkın bir sele benzeyen genç şairi tamamiyle kendisine bağlayacak bir dilber henüz karşısına çıkmamıştı.

Sazlar düzen değiştirirken, sanki sihirli bir kuvvet Karacaoğlan'ın bu dalgınlığını bozmuştu. Genç şair bu gizli kuvvetin tesiri altında ağır ağır başını kaldırdı. Ortada yanan çam kütüklerinin kızıl alevleriyle aydınlanan davetlilerin kadınlar tarafına baktı. Burada kendisine dikkatle bakan, melek kadar güzel bir genç kızın gözleri ile, bakışları karşı karşıya geldi.

Göteki yıldızlar kadar parlak, bu güzel gözlerin ateşiyle Karacaoğlan kalbinin tutuştuğunu ve gönlünün dolduğunu hissetmişti.

İşte bu güzel kız ve bir melek kadar insanı teshir eden bu dilber, Akkoyunlu Mustafa'nın küçük kızı Züleyha idi.

O da genç şairden bakışlarını ayıramıyordu; büyülenmiş gibiydi.

Yanık türkülerin söylenişi ve sazların çalınışı sanki onlar içindi. Sanki bu düğün onlar için yapılıyordu. Kalplerinin birbirine bu esrarlı gecede kaynaştığının kimse farkına varamadı. Yayla güzeli Züleyha'nın ve Karacaoğlan'ın kalbi bir anda tutuşmuştu. Bu yıldızlı Toros gecesinde dünyanın en ateşli aşklarından birisi doğuyordu.

Fasıl bittiği zaman, Karacaoğlan kendisine hâkim olamadı. Arkadaşından sazı istedi.

O, düğüne çalmak ve söylemek için gelmemişti. Bir misafir olarak burada bulunuyordu. fakat Züleyha onu birdenbire ateşlemişti.

Ortada yanan meydan ateşinden çok daha alevli bir hale gelmişti.

Dolan kalbinin sesi ile. gönlünü dolduran bu güzele seslenecek, hislerini diyecekti. bir şeyler söyleyecekti. Artık deli gönlü tutuşmuştu. Bu ne çabuk doğan bir aşktı. Bu sevda bir yıldırım gibi, her iki gencin gözlerinden kalbine inmişti.

Karacaoğlan'ın arkadaşı, Akkoyunlu'dan ve divanın büyüklerinden izin istedi. Onlar da memnunlukla kabul ettiler. Saz genç âşığa verildi.

Karacaoğlan, sazın üzerine eğilmeden evvel tekrar Züleyha'ya baktı. Genç kız yerinden kıpırdamıyor, kadınlar safında, durduğu yerde duruyor ve Ka-

racaoğlan'a bakmağa devam ediyordu. Yağız delikanlı tutuşmuş kalbinin üzerine sazını bastı, ağır ağır bir düzen verdi. Bütün gözler onun üzerine çevrilmişti. Bu gencin deyişini dinlemek için, düğün halkında bir sabırsızlık vardı. Sazın sesi gecenin koynuna, bir suyun akışı gibi yayılmaya başladı.

Karacaoğlan Yayla Güzeli'ne şöyle sesleniyordu:

Dinle sevdiceğim methin eyleyim
Açılmış baharda gülün sevdiğim
Şirin'in aşkına söyle sözünü
Şeyda bülbül gibi dilin sevdiğim

Bedirlendin doğdun yüce felekten
Cemâlin seçilmez huri melekten
Meles gömleğini attım bilekten
Güneş gibi parlar kolun sevdiğim

Kirpiklerin hançer, can alır gözün
Yüreğime koydun ateşin, közün
Daha görmedim hiç kimsenin yüzün
Getirdin beni de ele sevdiğim

Kaşların hilâldir gözlerin elâ
Bülbül figan etti şol konca güle
Bilmem nettin beni getirdin ele
Güldürdün bak beni bile sevdiğim

Uğrun uğrun dosta selâm vermişsin
Güzellikte kemalini bulmuşsun
Binbir çiçekten rengini almışsın
Döndürmüşsün rengin güle sevdiğim

Zülfün teline asılam dar deyi
Konca güle el uzadam har deyi
Sende beni yakan ateş var deyu
Kondurdum bülbülü güle sevdiğim.

Genç âşık sözlerinin burasına geldiği zaman, ismini, kalbini yakan, gönlünü tutuşturan Züleyha'ya şöyle bildirmişti:

«KARACAOĞLAN» der ki kendi halında
Söylenir sözümüz elin dilinde
Veririm sevdiğim canı yolunda
Giyin kırmızıyı, alı sevdiğim.

Züleyha bu sözlerden, kendisine hitap eden yağız delikanlının isminin «Karacaoğlan» olduğunu öğrenmişti.

Âşık sustuğu zaman, yüzlerce davetli onun sazının ve sözünün tesiri altında bir kaya, bir taş gibi donmuştu.

Kuru çam kütüklerinden çıkan çıtırtıdan başka bir ses duyulmuyordu. Atlas çadırının önündeki sayvanda bütün heybetiyle oturan Akkoyunlu Mustafa, sessizliği bozdu. Karacaoğlan'a hitap ederek dedi ki:

— Sağ ol be delikanlı!... Bugüne kadar çok saz ve söz dinledik ama, senin gibi insanın yüreğini yakanına rastlamadık, fakat bize madem ki bu güzel cevherinden sundun, şu halde bu faslı tamamla; koyma yarıda!... Bürücek Yaylası'nın kadını, erkeği, kızı, gelini seni dinlesin, şâdolsun.

Karacaoğlan, mütevazı bir tavır içinde, şahika gibi yükselmiş görünüyordu. Zaten coşmuştu. Bağrına düşmüş olan ateşi, sazı ve sözünden başka ne hafifletebilirdi?...

Herkes derin bir sabırsızlık içinde bu yağız delikanlının sazını doğrultmasını bekliyordu, fakat o naz edecek âşıklardan değildi, ufkunda bir ay doğmuş, gönlünün yolu aydınlanmıştı.

Genç âşık sazına yine ağır ağır bir düzen verdi. Söyleyeceğini hazırlıyordu. Yayla bu gece bir rüya

âlemi içindeydi. Toros ufukları sanki efsanevî bir kâinat olmuştu.

Karacaoğlan şöyle devam etti:

Huri melek misin gökten mi indin
Ben melek görmedim senden ziyade
Eski sevdiğimden vazgeldim ise
Yenile sevdiğim andan ziyade

Kara bağrım ezgin ne salınırsın
Cevahir pas tutmaz ne silinirsin
Baktıkça gözüme hoş görünürsün
Bugün güzelliğin dünden ziyade

Dedi gitme gitme ben de varayım
Dedi gel yanıma kadan alayım
Güzel benlerine sarraf olayım
Saydım benlerini binden ziyade

KARACAOĞLAN der ki sözün iline
Çok bekledim yâr gelmedi yanıma
Bir canım var feda olsun yoluna
Daha ne istersin candan ziyade.

Karacaoğlan bir an durakladıktan sonra türkünün mecrasını değiştirip Züleyha'nın gözlerine bakarak şunları söylemişti:

Nasıl methedeyim sultanım seni
Gürcistan ilini değer gözlerin
Bir bakışta eyler harap gözlerin
Cezayir, Tunus'u değer gözlerin

Darılma sevdiğim söylenen söze
Ne hoşça yakışmış benlerin yüze
Mısır, Arap, Yemen, Anize
Belh'i, Buhara'yı değer gözlerin.

Seve idim ağzındaki dilini
Dere idim bahçendeki gülünü
Bosna, İstanbul, Anadolu'yu
Bütün Rumeli'ni değer gözlerin.

Ben seni severim ezel ezeli
Bana etme dünya güzeli
Bağdad'ı, Basra'yı, Acem Şiraz'ı
Bütün Hindistan'ı değer gözlerin.

Kavuşsam da sana kurtulsam yastan
Adam kemlik görmez sevdiği dosttan
Arnavut, Çerkesle, Kürt, Arabistan
Bütün Türkistan'ı değer gözlerin.

Görmedim dünyada sen gibi canan
Yoktur ey sevdiğim ben gibi yanan
İngiliz, Fransa, Moskof, Alaman
Çin ile Maçini değer gözlerin.

KARACAOĞLAN der ki hoş etti medhin
Al yanaktan bûse olsa himmetin
Yüzbin şehir saysam değmez kıymetin
Hâsılı cihanı değer gözlerin.

Karacaoğlan sustuğu zaman, Züleyha bir kaya gibi donmuştu. Kalbi şiddetle çarpıyordu.

Çadırın önünde oturan aşiret beyi Akkoyunlu Mustafa, Karacaoğlan'ın sazının ve sözünün tesiri altında kalmıştı. Gecenin geç vakitlerine kadar âşıklar divanı çalmış ve söylemişti. Sabaha karşı, Karacaoğlan ile arkadaşı Ali, kendilerine ayrılmış olan hususî bir çadıra alındılar. Yapılmış olan iki güzel yatağa, iki arkadaş, yorgun bir halde uzandılar, derin bir uykuya daldılar.

Vakit ne kadar geçti, belli değildi, Karacaoğlan

Züleyha'yı rüyasında gördü. Onu, uykusu boyunca yeşil ovalarda kovaladı. Züleyha göklere doğru zaman zaman yükseliyor ve ondan uzaklaşıyordu.

Uyandıkları zaman, Karacaoğlan abdest alıp, iki rekât namaz kıldı. Rüyasının hayra tebdil olmasını, Cenabı Hak'tan niyaz eyledi. Sonra, uykusundan kalkan arkadaşı ile bu meseleyi konuştu:

— Ali, dedi. Bu gece, akşam kadınlar tarafında bulunan bir kızı, rüyamda gördüm. Zaten onun için sazı senden istemiş ve çalmıştım Elmas kadar parlak gözleri vardır. Onunla çok uğraştım. Kovaladım, durdum. Zaman zaman benden uzaklaştı, göklere doğru yükseldi, onu bir türlü yakalamağa muvaffak olamadım. Ali:

— Hayırdır inşallah, dedi. Sen merak etme. Rüyan iyidir. Onunla kavuşmana delâlet eder.

Fakat Ali bunları söyledikten sonra, düşünceye vardı. Karacaoğlan da ona başka bir şey sormadı.

Vakit de bir hayli ilerlemişti. Çadırdan çıktıkları zaman, düğünün yine ilerlemiş olduğunu gördüler. Bugünkü eğlenceler sondu. Kuzular çevrilmeğe başlanmıştı. Delikanlılar meydanda çevrelenmiş, davul zurna ile oynuyorlardı.

Öğle yemeği gayet zevkli bir hava içinde yendi.

Düğün halkı ve aşiret mensupları yine yemekten sonra, büyük atlas çadırın önünde toplanmışlardı. Pek az geride de genç kızlar, kadınlar çevrelenmiş ve âşıklar da davet edilerek divanın kurulması kendilerinden istenmişti.

Akkoyunlu Mustafa, divan kurulurken gözleriyle akşam kendisini mesteden Karacaoğlan'ı arıyordu. Az sonra onun, arkadaşı Ali ile, kendilerine doğru geldiklerini gördü. Onlar yaklaşınca Akkoyunlu Mustafa, Karacaoğlan'a yüksek sesle hitap ederek dedi ki:

— Ey... Genç âşık... Gözlerim seni arar, neredesin? Akşamı kulaklarımızı ılgın ılgın esen bir bahar rüzgârı gibi, sazın ve sözünle okşadın. Gel bakalım şöyle, geç divana. Yaşlı âşıklar müsaade ederse faslı sen aç!...

Karacaoğlan mütevazi bir hareketle divanın bir kenarına geçip oturduğu vakit, Akkoyunlu Mustafa'nın teklifiyle üzülmüş olan diğer âşıklar, ister istemez faslı Karacaoğlan'ın açmasına müsaade etmiş ve:

— Hay... Hay... Hep yaşlıdan başlamaz. Gençler de bizim filizimizdir. Faslı varsın Karacaoğlan açsın, demişlerdi.

Bunun üzerine, Karacaoğlan'ın yanıbaşına oturmuş olan Ali, sazı gözü kadar sevdiği Karacaoğlan'a uzatmıştı. O haddi zâtında gençti, fakat sazının teline her vuruşunda, yaşlı ve usta geçinen âşıkların bağrına batmanlık bir taş gibi büyüklüğüyle çöküyor, kendisinin rakipsiz bir âşık olduğunu, bir sel gibi dolup taştığını anlatıyordu. Nitekim faslı bir genç kızla bir gelinin arasında yaptığı şu mukayese ile açtı:

Bir kız ile bir gelinin ahdı var
Gelin der ki giydiğimiz al olur
Ala göze siyah sürme çekince
Gören âşık divane olur, lâl olur.

Kız der ki ben sözümü tuttururum
Bağu - bahçeme timar ettiririm
Ergenlere mal, melâl sattırırım
Beni gören başka başka hâl olur.

Gelin der ki benim yüce başım var
Yüce baş altında hilâl kaşım var
Ey kız senin bir gecelik işin var
İkincisi kervan aşar yol olur.

Kız da der ki sarı yıldız doğma mı
Doğup orta yere gelme mi
Bir gecem de bin geceme değme mi
Bozulmuş bahçede nasıl gül olur.

KARACAOĞLAN der ki dağlar neşesi
İki güzel birbirine düşesi
Biri güldür biri gül menevşesi
KARACAOĞLAN ikinize kul kul olur.

Karacaoğlan sustuğu zaman, Akkoyunlu Mustafa ve aşiret ileri gelenleri:

— Bu kadar güzel bir şey dinlemedik, dediler ve Karacaoğlan'dan devam etmesini istediler. O, kendisini medhedenlere hiç aldırmıyor, bir taraftan sazına düzen verip yeni bir fasla geçmeğe hazırlanırken, bir taraftan da pek az ileride çevrelenmiş bulunan kadınlar safında, Züleyha'yı arıyordu. Birdenbire gözleri parlamıştı. Kadınlar çevresinde allar giymiş bulunan, melek kadar güzel sevgilisini görmüştü. Bir ceylân gibi görünüşü vardı. Yaylanın hafif ve tatlı rüzgârı ile kâhkülleri hafif hafif dalgalanıyordu. Bu kimdi, kimin kızıydı? Karacaoğlan bunu bile düşünemiyordu. Bu arada Karacaoğlan'ın sazına daha kuvvetli sarıldığı ve tellerine daha sıkı vurduğu görüldü.

Bürücek Yaylası ,dünyanın en yanık aşkına şahit oluyordu.

Genç âşık şöyle devam etti:

Elâgözlerini sevdiğim dilber
Kokuya benzettim güller içinde
İnceciktir belin, hilâldir kaşın
Selviye benzettim dallar içinde.

Benim dostum gelişinden bellidir
Ak elleri deste deste güllüdür
Güzel seven yiğitler de bellidir.
Melil mahzun gezer eller içinde.

Karşımızdan gelen acep yâr mı ola
Benim gibi yaralanmış zar mı ola
Benim sevdiceğim güzel var mı ola
Hakkın yarattığı kullar içinde.

KARACAOĞLAN söyler biz de varalım
Kimler rakip olmuş biz de görelim
Hal hatırın anın soralım
Götürüp giderler salın içinde. .

Karacaoğlan genç kızın elâ gözlerini kastederek devam ediyordu:

Elâ gözlüm benim ile gidersen
Bahar ayları gelsin de gidelim
Dağlar almış ılgımını karını
Yollar çamur kurusun da gidelim. .

Erisin dağların karı erisin
İnsin seli düz ovayı bürüsün
Türkmen eli yaylasına yürüsün
Ak kuzular melesin de gidelim.

Medhederler Karaman'ın ilini
Köprüsü yok geçemedim selini
Kervan yaylasını Perçem belini
Lâle, sümbül bürüsün de gidelim.

Üç gün oldu bizim evler göçeli
Beş gün oldu Cihan suyun geçeli
Önü al önlüklü yüzü peçeli
Hanımlar kızlar yürüsün de gidelim.

KARACAOĞLAN der ki ama ne fayda
Rağbet kalmadı hiç yoksulda, bayda
Bu ayda olmazsa gelecek ayda
On iki ayın birisinde gidelim.

Karacaoğlan havayı kesmedi, tekrar aldı:

Elâ gözlerini sevdiğim dilber
Göster cemâlini görmeye geldim
Şeftalini derde derman dediler
Gerçek mi sevdiğim sormaya geldim.

Gündüz hayallerim gece düşlerim
Uyandıkça ağlamağa başlarım
Sevdiğim üstünde uçan kuşların
Tutup kanatların kırmaya geldim.

Senin âşıkların ağlar dediler
Ağlayıp yaşını silmez dediler
Seni bir kez saran ölmez dediler
Gerçek mi sevdiğim sormaya geldim.

Senin işin yiyip içmek dediler
Yâran ile konup göçmek dediler
Göğsün cennet koynun uçmak dediler
Hak nasib ederse görmeye geldim.

Mail oldum senin ince beline
Canım kurban olsun tatlı diline
Âşık olup senin hüsnün bağına
Kırmızı güllerin dermeğe geldim.

KARACAOĞLAN der ki sözün doğrusu
Gökte melek hüma yavrusu
Söyleyim ben sana sözün doğrusu
Soyunup koynuna girmeğe geldim.

Karacaoğlan bütün düğün halkını bu yanık türkü-

leri ile mestetmiş ve kendine hayran bırakmıştı, fakat bir aralık Akkoyunlu Mustafa kızının gözlerinin elâ olduğunu düşünerek, başını Züleyha'nın bulunduğu tarafa çevirdi. Bir anda genç kızın gözlerinin dolu dolu olduğunu farkeder gibi oldu, fakat hiç bir zaman kızı ile Karacaoğlan'ın böyle kısa bir zamanda birbirlerine aşık olabileceklerine ihtimal veremedi. Sonra, Karacaoğlan nihayet bir saz ve söz adamıydı. Kızı ise bu yaylaların en ünlü şahsının kızı idi. Akkoyunlu Mustafa, bu işte fazla muhakeme yürütemedi. Çünkü halk Karacaoğlan'ı alkışlıyor, kadınlar ve erkekler: «Varol...», «Sağol... âşık!» diye onu takdir ediyorlardı. Düğün böylece geç vakitlere kadar yine sürdü ve saz divanı fasıldan fasla geçti, fakat hiç kimse Karacaoğlan kadar içli ve yanık söyleyememişti. Koca şair, sazını ve sözünü, Bürücek Yaylasının, taşına, toprağına ve âşık olduğu dilberin yüreğine hâkketmiş ve işlemişti. Onlar, artık köylerine dönmek üzere ayrılırken, Akkoyunlu Mustafa, Karacaoğlan'ı çadırına çağırmıştı. Kendisine bir kese akçe uzatarak:

— Ey büyük âşık... Şu, sana dostça verilen harçlığı al. Bizi unutma. Yaylamıza sık sık uğra; gönüllerimizin sana ihtiyacı vardır, dedi..

Bunun üzerine Karacaoğlan mütevazi fakat vakur bir tavırla parayı alıp başına getirdikten sonra tekrar Akkoyunlu Mustafa'ya şunları söyleyerek iade etti:

— Bizi memnun etmek istemeniz, en büyük lûtfunuz ve himmetinizdir. Biz buraya sizin bir misafiriniz olarak geldik. Hoş vakit geçirdik. Sizin kadar bizim de gözümüz gönlümüz açıldı. Şu halde akçe neye?.. Tekrar Bürücek Yaylası'na gelmemizi isterseniz, bu ikramınızı kabul etmiş olarak bizi telâkki edin ve bu akçeyi daha muhtaç bir kimseye verin.

Akkoyunlu Mustafa, bu yağız ve yakışıklı delikanlının, bu asil hareketi karşısında, iliklerine kadar ürpermiş, biraz da utanmıştı Mahçup bir tavırla Karacaoğlan'ın uzatmış olduğu akçe kesesini alarak, yanında duran uşaklardan birisine vermiş ve genç âşığa da şöyle demişti:

— Sizi her zaman büyük misafirimiz olarak bekleyeceğiz. Yolunuz açık olsun.

Ve böylece Karacaoğlan ile arkadaşı Ali, Akkoyunlu Mustafa'ya vedâ ederken, içi ayrılık ateşiyle yanan genç âşık, şu türküyü söylemişti:

Dün gece rüyamda bir dergâh gördüm
Gül açılmış dikenleri har değil
Şikâyet olmasın gül yüzlü yâre
Geldim geçtim eğlenecek yer değil.

Karşıdan karşıya Buğa karısın
Kasavet gönlümün gamın alırsın
Beni görüp perde ardın durursun
Kaçma dilber kaçma varan kör değil

Elim ile dikticeğim söğüdi
Öğüdü başıma versem ne idi
Kınamazlar güzel seven yiğidi
Güzel sevmek koç yiğide ar değil

Gümüş düğme diktireyim ağ ise
Etrafı da mor sümbüllü bağ ise
Söyle dostum bana gönlün yoğ ise
Benim işim minnet ile zor değil

KARACAOĞLAN der ki gezdireceğim yurtları
Konuşalım başa gelen dertleri
Sevmeseydim senin gibi sertleri
Ah neyleyim akıl başa yâr değil.

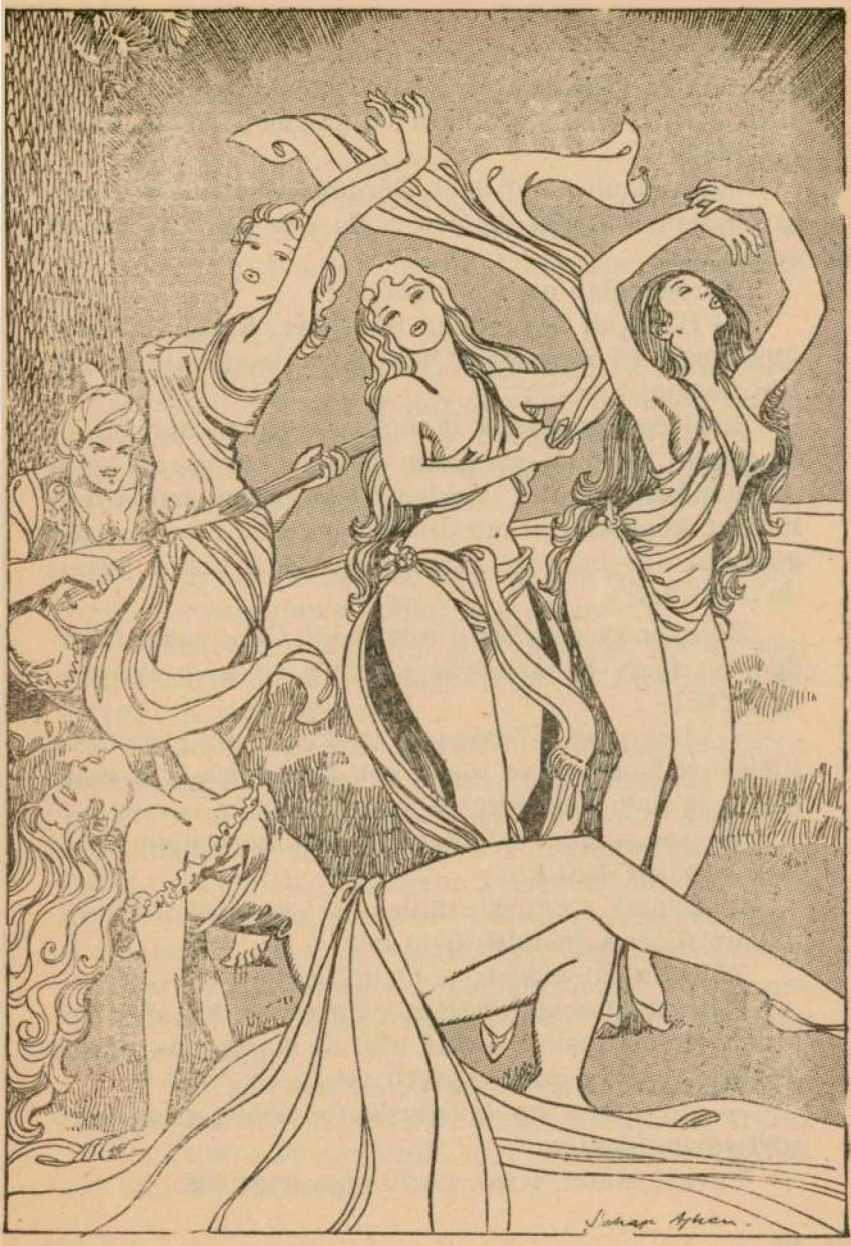

Bürücek Yaylasında düğün: Karacaoğlan'ın sazı ve sözü ile rakkaseler melekler gibi uçusuyordu.

Böylece, Karacaoğlan'la arkadaşı Ali, Akkoyunlu Mustafa'ya vedâ ederek ayrılmışlardı. Sazını sırtında taşıyan Ali, yanında dalgın ve üzgün yürüyen Karacaoğlan'a:

— Ne üzülürsün? dedi. Gördüğün her dilbere karşı böylesin sen. Bu da geçer Bu işte de fazla karar tutmazsın.

Karacaoğlan acı acı gülmüştü:

— Hey gidi hey... dedi. Bu dilber, karar tutmadığım güzellere benzemez. Onda, seherde açılmış bir gülün tazeliği var.

Böylece konuşarak çınarların altına sapmışlardı ki ileride bulunan çeşmenin başında, üç güzel kızın durduğunu gördüler. Yaklaşıkları zaman bunlardan birinin, kendisini yakan dilber olduğunu Karacaoğlan görünce, çok heyecanlanmıştı. Yaklaşıp çeşme başında durdular:

Züleyha çok mahçup tavırlı idi. Genç kızın arkadaşı su içme bahanesiyle çeşmeye sokulan Karacaoğlan'a:

— Âşık. dedi. Yayladan uzaklaşırken bize birer türkü söyle. Sazın ve sözün çok hoşumuza gitti ama, düğünde yakınına sokulup dinleyemedik.

Karacaoğlan'ın arkadaşı Ali söze karışmıştı. Genç kıza hitaben dedi ki:

— Demek siz türkü dinlemek için, koşarak yolumuzun üstüne geldiniz; öyle mi?

Züleyha'nın arkadaşı· Öyle... dedi.

Karacaoğlan su içmeden vazgeçerek, kenarda bulunan ak bir taşın üzerine oturdu; karşısında duran Züleyha'yı doya doya seyretti ve:

— Adlarınızı bana bağışlayın. Sonra size türkü söyliyeyim, dedi.

Evvelâ esmer, siyah gözlü olan genç kız:

— Adım Sünbül, dedi.

Karacaoğlan ikinci genç kıza sordu:

— Ya senin adın?

Genç kız gülümseyerek:

— Benim adım da Zeynep, diye cevap verdi.

Sıra Karacaoğlan'ın kalbini yakan dilbere gelmişti. Genç âşık, aşk ve sevda dolu gözlerle ona bakarak sordu:

— Ya senin adın?

Genç kızın yanakları al al olmuştu. Bakışlarını yere indirdi. Elâ gözleri gölgelenmişti. Dudakları gayet hafif titriyordu. Belliydi. O da çok seviyordu. Bütün gayretine rağmen, Karacaoğlan'ın yüzüne bakarak ismini söyleyememişti. Bunu anlayan Zeynep, evvelâ ona:

— Kız niçin tutuldun, dilin mi yok oldu, dedi. Sonra da Karacaoğlan'a lâleler gibi gülerek:

— Onun ismi Züleyha'dır. Düğün sahibi Akkoyunlunun küçük kızıdır. Ablası evlendi. O da «Şahanlar»ın oğlu ile sözlü, dedi.

Karacaoğlan «sözlü» lâfını duyunca bağrından vurulmuşa döndü, fakat tutuşmuş olan gönlü hiç bir şey dinlemiyordu. Züleyha da öyleydi Filvaki babası onu «Şahanlar» diye anılan kendisi gibi zengin bir adamın oğluna sözlemişti, fakat genç kalb gem tanır mı? Nitekim onlar bu sözleşmeden habersizlermiş gibi, kendi dünyalarına ve sevda âlemlerine doğru gidiyorlardı.

Karacaoğlan hiç bir şey söylememişti. Yalnız sazını doğrulturken Züleyha'nın gözleri içine bakarak şöyöle demişti:

— Seni görünce hurilerin yeryüzüne indiğini zannettim. Gözümün ışığını yaktın, gönlümü tutuşturdun. Bundan sonra bu saz senin için inleyecek ve ben senin için söyleyeceöim.

Züleyha kalbinin bir kuş gibi çırpındığını hissediyordu.

Karacaoğlan Ali'den aldığı sazı bağrına bastı:

Elâ gözlü benli dilber
Koma beni el yerine
Altın kemerin olayım
Dola beni bel yerine

Hiçine gönlüm hiçine
Yiğitte ölüm geçine
Al beni zülfün ucuna
Sallanayım tel yerine

Gel kız karşımda dursana
Şu benim halim bilsene
Zülfünden bir tel versene
Koklayayım gül yerine

KARACAOĞLAN der nolayım
Kolum boynuna dolayım
Nazlı yâr kölen olayım
Kabul eyle kul yerine

Züleyha bu yanık türkü ile derin derin ürpermişti. Gözleri, dolu dolu oldu. İçi burkuluyor, dudakları titriyor ve Karacaoğlan'ın boynuna atılıp: «Seninle geleceğim... Senin olacağım... Senden ayrılmıyacağım...» demek istiyordu.

Karacaoğlan bunları anlamıştı. Ona daha fazla serzenişte bulunmadı. İkinci türküyü Zeynep'e söyledi:

Dün gece gördüm düşümde
Göçün çekmiş gider eli Zeynebin
İnci mercan gibi ufak dişleri
Tatlı tatlı söyler dili Zeynebin

Zeynep pek küçüktür halden bilmiyor
El eyledim hiç yanıma gelmiyor
Göz göreli gönül karar kılmıyor
Aştı üstümüzden yolu Zeynebin

Yaz gelip de meyvaları bitmemiş
Şeyda bülbül konup figan etmemiş
Bahçesinde mor menekşe bitmemiş
Açılmamış goncası gülü Zeynebin

Sabah olur seher yeli estirir
Siyah zülfü mah yüzünde gezdirir
Sevince yâr yüzün bize gösterir
Dolansın boynuma kolu Zeynebin

Bahar olup seher yeli esti mi
Zeynep bizim ele kadem bastı mı
Acep bizden ümidini kesti mi
KARACAOĞLAN olsun kulu Zeynebin

Karacaoğlan son sözleri ile Zeynep'e «Aracılık yapmasını, Züleyha ile buluşmasına yardım etmesini ve bunun için de kendisine kul köle olacağını» anlatmak istemişti.

Yağız delikanlı türküden türküye geçerek, üçüncü güzele de şöyle sesleniyordu:

Nedendir de kömür gözlüm nedendir
Şu geceki benim uyumadığım
Çetin derler ayrılığın derdini
Ayrılık derdine doyamadığım

Dostun bahçesine yâd eller dolmuş
Gülün toplarken fidanın kırmış
Benden evvel birisiyle ahdetmiş
Şu benim sevmeye kıyamadığım

Kömür gözlüm seni sevdim sakındım
İndim has bahçeye güller sokundum
Bilmiyorum nerelerde dokundum
Bir belli haberin alamadığım.

KARACAOĞLAN der ki yandım ben öldüm
Her deliliği ben kendimde buldum
Dolanıp da ben kavil yerine geldim
Kavil yerlerinde bulamadığım.

Vedâ çok hazin olmuştu. Çeşme başından ayrılırlarken, Karacaoğlan Züleyha'ya yaklaşarak:

— Seni bir daha görecek miyim? diye sordu.

Genç kız gayri ihtiyari:

— Elbette, dedi. Biz daha üç ay yayladayız. Bu taraflara yolun düşerse gel, babamın misafiri ol. Babam da sana zaten öyle demedi mi?

Karacaoğlan irkilmişti:

— Demek biz babanla konuşurken, sen çadırın arkasından bizi dinliyordun, öyle mi?

Züleyha mahçup bir tavırla Karacaoğlan'ın yüzüne bakarak:

— Evet, babamla ne konuştuğunuzu merak ediyordum. Öğrenmek için dinledim, diye cevap verdi.

Bu sırada Zeynep de söze karışmıştı:

— Sen nasıl Züleyha'yı görmek istiyorsan, elbette ki o da seni görmeyi arzular Bu taraflara uğramanı uzatma. Sık sık gel. Bizim sürülerimiz daha aşağıdaki çınarlıkta. Oraya gelirsen beni görürsün, ben de Züleyha'yı çağırırım.

Zeynep bütün duruma vâkıf olmuştu. Sözlerine devamla şöyle dedi:

— Sen çadırdan ayrıldıktan sonra, biz üçümüz alt yoldan koşa koşa buraya geldik. Züleyha seni tekrar görmek, sazını tekrar dinlemek istiyordu. Geç kaldık.

Şimdi bizi ararlar, gidelim müsaade ederseniz. Her zaman görüşeceğiz.

Biribirlerine vedâ ederek ayrılmışlardı. Genç kızlar birer ceylân gibi koşarak çadırlara doğru uzaklaşırken, Karacaoğlan ile arkadaşı da bir müddet onların arkasından baktılar ve Karacaoğlan şu türküyü hazin hazin söyledi:

Bülbül havalanmış yüksekten uçar
Has bahçe içinde gülüm var deyu
Seni seven yiğit serinden geçer,
Güzeller içinde yârim var deyu.

Ben seni severim, sev sen de beni
Mevlâm bir karara koymaz insanı
Elbet bir gün olur ararsın beni
Şurda bir divana yarım var deyu

Ben seni severim can ile candan
Mevlâm ayırmasın sevdiğim senden
Canımı esirgemem yârım ben senden
Götür sat pazara kölem var deyu

KARACAOĞLAN söyler karşı karadan
Hicap perdesini kaldır aradan
Seni beni bir mevlâdır yaradan
Büyüklenme hey kız güzelim deyu

İki arkadaş bu türküden sonra çeşme başından ayrılmışlardı. Ağır ağır köyün yolunu tuttular.

★

Karacaoğlan ile arkadaşı âşık Ali'nin köye döndükleri gece, yemekten sonra köy kahvesinin önünde toplanmışlardı. ..Karacoğlan kabına sığmaz bir halde idi. Köy kahvesinin önündeki çardak altında ihvan toplandığı zaman, gece de oldukça ilerlemişti. Yıldızlı bir

yaz gecesi vardı. Kahveci, yarânın ve ihvanın kahvelerini üçer - beşer pişirip getiriyordu. Bu sırada Karacaoğlan'ın sazına düzen verdiği duyuldu. Köyün ihvanları, ağaları, sayvanlara kurulmuş, peykelere yaslanmış, onun ağırdan, ağıra başlamış olan sazını ve sözünü dinliyorlardı.

O, şöyle diyordu:

Yaz gelip de beş ayları gelince
Boz bulanık akar kuru dereler
Sen de benim gibi yardan mı ayrıldın
Göz göz oldu sinemdeki yâreler.

Ağlama sevgilim, gine gelirim
Güzeller içinde seni bilirim
Bu dert beni iflâh etmez ölürüm
Yiğidin sevdiği giysin kareler

Benden selâm eylen kavlü yarene
İnanmam ağalar yüze gülene
Kefen kısmet olmaz güzel sevene
Beni dostun yağlığına saralar

KARACAOĞLAN der ki: Hazanlar ile
Döküldü yaprağım gazeller ile
Bir davâm da kaldı güzeller ile
Ancak davâmızı mevlâm aralar.

Yıldızlı gecede, onun bu derin ve yanık aşkla çalıp söylemesi, kahvenin çardağı altında toplanmış olanları büyülemişti. Köyün ağalarından birisi:

— Varol be âşık... Bizleri ihya ettin. Fakat şunu da söyleyeyim ki, senin bağrında bir ateş vardır. Nedir böyle birdenbire değiştin? Bizler senin büyüğünüz. Senelerdir seni tanırız; Hiç böyle yanık çalıp, çağırdığını işitmemiştik. Ben bağrı yanık olanı sesinden tanı-

rım. .Hangi dilbere vuruldun; yine hangi ceylâna gönlünü kaptırdın? Bizim bildiğimız Karacaoğlan rüzgâr gibidir. Güzeller kayasını yalar da geçer. Söyle derdini. Belki bir derman oluruz.

Köyün Sarı Yusuf namiyle mâruf bu ağasının alâkasına. Karacaoğlan derin bir memnunluk duymuştu. Ancak o(Sarı Yusuf Ağaya sözle değil, sazla ve türkü ile derdini anlatmaya devam etti. Yine aldı Karacaoğlan:

Şurada bir yavruya meyil aldırdım
Alıp oynamalı sel kenarında
Giyinmiş kuşanmış türlü libası
İnce kemer bağlı bel kenarında

Yüzüne vurduğum sırmalı peçe
O yâre ettiğim emekler hiçe
Belki güzellerin kervanı geçe
Bacını beklerim yol kenarında

Sırma sandım kirpiğini kaşını
Delik deşik etti sinem başını
Uzadır boynunu arar eşini
Bir tek suna gördüm göl kenarında

KARACAOĞLAN der ki salınıp gezme
Gören âşıkların bağrını ezme
Bal dudak üstünde altın hırızma
İnciden diş gördüm dil kenarında

Karacaoğlan'ın bu yeni aşkı, köyde bir bomba gibi patlamıştı. Herkes biribirine, bu devrin en hercai gönüllü kalb hırsızı olan ve güzelleri yakıp kavuran, yağız delikanlısının kime âşık olduğunu soruyordu. Nihayet bu işi kahvedeki toplantı dağıldıktan sonra, Sarı Yusuf Ağa, âşık Ali'den öğrendi. Âşık Ali, Sarı Yusuf'la: «Karacaoğlan'ın Akkoyunlu Mustafa'nın kızı

Züleyha'ya âşık olduğunu» anlattı. Ertesi günü Sarı Yusuf Ağa Karacaoğlan'ı, köyün çınarı altında bularak kendisi ile konuştu ve ona Akkoyunlu'nun kızını Allahın emri ile istemeğe hazır olduğunu söyledi:

— Yeter ki köyümüz bir düğün görsün. Hele bu düğün senin düğünün olursa. Sevmediğin kız, ardından ağlatmadığın dilber kalmadı. Mâdemki Züleyha'yı bu kadar çok sevdin, gel seni şunla baş - göz edelim, dedi.

Sarı Yusuf'un bu teklifine Karacaoğlan şöyle mukabelede bulundu:

— Ağam, hakikaten Züleyha'yı çok sevdim. Gül gibi bir kız... Onu görünce bağrımın tutuştuğunu anladım... Fakat istersek, babası da vermezse bu dert beni öldürür. Bırakın hele biraz daha geçsin. Züleyha'nın da bana varmayı gönlü istesin. Sonrası kolay. İcap ederse sizden yardım isterim. Sağ olun..

☆

Aradan bir hafta geçmişti. Karacaoğlan, Züleyha'sını bir an bile unutmuyor, onu görmek için sabırsızlanıyordu Bütün gam-ı firakını sazından alıyor, söylediği türküler köy köy. bucak bucak yayılıyor, kervanlarla geçen yolcular onun türkülerini ezberleyip, diyar diyar götürüyorlardı..

Bir sabah sürüler yaylıma çıkarken, Karacaoğlan da sazını sırtına vurup Züelyha'sını görmek için yola düzüldü. Aşağı yaylaya giderek, orada Züleyha'nın arkadaşı Zeynep'i bulacak onun vasıtasiyle Züleyha'yı çağırtacak ve onunla konuşacaktı.

O devirde saz sırtında olana kimse dokunmazdı. Hak âşığına herkes hürmet eder, saygı gösterirdi. Karacaoğlan da sazı sırtında Zeynepler'in yaylada bulunduğu çınarların altına kadar gelmişti. Genç kız, Karacaoğlan'ı daha uzaktan görüp tanımıştı. Koşarak ya-

nına geldi. Yağız delikanlı, heyecan içinde Zeynep'in ellerine sarıldı:

— Aman Zeynep, dedi. Züleyha'yı görmezsem çıldıracağım. Şunu bana bir sesle. Biraz halini, hatırını sorayım.

Bunun üzerine Zeynep:

— Çok iyi yaptın, geldin, dedi. Züleyha da senin için göz yaşı döküyor. Ağlamadığı, senin için göz yaşı dökmediği bir tek günü, bir tek saati yok. Ben onu şimdi çağırırım. Sen de o ilk günü buluştuğumuz pınarın başına giderek, bizi orada bekle.

Bunun üzerine Karacaoğlan pınara, Zeynep de, Züleyha'yı çağırmağa gitmek üzere ayrıldılar. .

★

Karacaoğlan, pınarın başına geldiği vakit, etrafa bakındı. Sabahın bu erken saatinde uzaktan uzağa gelen bülbülün son nağmesi, yaylıma çıkan sürülerin çıngırak sesleri duyuluyor ve yaylanın üzerinden kalkan sabahın ince bir sisi görülüyordu.

Bu bekleyiş ânında, Karacaoğlan sazını doğrulttu. Sevgilisinin geleceği yollara bakarak şöyle dedi:

Şu yalan dünyaya geldim geleli
Daha ne gelecek başıma benim
Eğer sevdiceğim benim olmazsa
Bakın şu didemin yaşına benim

Yüküm kumaştandır, satamaz oldum
Cüda bülbül gibi ötemez oldum
Kınaman komşular yatamaz oldum
Giriyor sevdiğim düşüme benim

Karar verdi ikrarını güderim
İkrarsız dilberi ya ben niderim
Başım alıp diyar diyar giderim
Düşerse sevdiğim peşime benim

KARACAOĞLAN yâri gördüm ırkatan
Gözlerim dolmuştu kan ağlamaktan
Korkarım sevdiğim zâlim felekten
Bir gün ağu katar aşıma benim

Karacaoğlan türküsünü henüz bitirmişti ki, Zeynep'le Züleyha'nın koşarak kendisine doğru geldiklerini gördü. Genç kız bir ceylân gibi sekiyordu. Yaklaştıkları zaman, heyecan içersinde bulunan Karacaoğlan da yerinden kalktı, onlara doğru ilerledi. Kavuştukları ân, sanki senelerden beri sevişiyorlarmış gibi, birbirlerinin ellerini tuttular. Karacaoğlan:

— Züleyha... diye inledi. Genç kız ise, hafif bir ter dökmüş, yanakları al al olmuştu. O da:

— Karacaoğlan... diye kekeledi. Bu anda Zeynep, onları yalnız komak ve gözcülük etmek için, ağır ağır uzaklaşmağa başlamıştı. İki sevdalı bir an büyülenmiş gibi yaşadılar. Sonra gayri ihtiyarî ikisi de, pınarın alt kısmındaki sazlıklara doğru ilerlediler.

Bülbüller artık seyrek ötüyordu. Sürülerin çıngırak sesleri uzaklaşmıştı. Yayla ağır ağır derin bir sessizliğe bürünüyordu.

Sabahın ilk sessizliği... Sazlıklara girip başbaşa kalan iki sevdalı, iki yanık âşık, burada hasretin bütün ateşi ve iştiyakiyle birbirlerinin olduklarını hissettiler

Züleyha derin bir teslimiyet içinde başını yağız delikanlının tunç gibi göğsüne dayadı ve:

— Artık seninim, senin olacağım Karacaoğlan... Babam kime isterse vermeğe kalksın, ölürüm, yine gitmem, diye söylendi.

Genç âşık ise hiç bir şey söylemiyor, kuvvetli parmaklarını, yasemen kadar güzel Züleyha'sının saçları arasında gezdiriyor, onun yanan bağrının üzerinde daha yakın hissetmek istiyordu. Bir aralık aşk iksi-

rini iliklerine kadar içmiş bulunan bu iki gencin dudakları, cehennem gibi yanan bir ateşle birleşti ve sonra sazların dakikalarca dalgalandığı görüldü.

Bu sevda demleri nihayet hazin bir ayrılıkla sona erdi. Züleyha ile Zeynep, tekrar pınarın başında toplandılar ve iki genç kız Karacaoğlan'a vedâ ederek uzaklaştılar. Bu ayrılık ânında, Karacaoğlan da, Züleyha da bitkin ve perişandı. Ikisinin de kalbinde sanki edebi bir ayrılığın acısı vardı.

Ona ilk türkü söylediği gün oturduğu beyaz taşın üzerine tekrar oturan Karacaoğlan, sazını, o sevda perişanlığı, o aşk ateşi içinde bağrına bastı ve şu türküyü söyledi:

Sabahtan uğradım ben bir güzele
Ağlatmadı güzel güldürdü beni
Ben güzelden böyle vefâ ummazdım
Ak göğsü üstüne kondurdu beni

Şahin gibi yükseğinde uçarken
Keklik gibi ırmağından içerken
Ab-ı kevser ırmağından içerken
Susuz pınarlardan kandırdı beni

Ben de bir kuş idim geldim ötmeye
Yârin bahçesinde mesken tutmaya
Göz kaldırdım cemâline bakmaya
Ak gerdanda benler öldürdü beni

İki güzel açtı şimdi pınarı
Taramış zülfünü vermiş tımarı
Ak gerdanın altı zemzem pınarı
Ağzımı verdim de kandırdı beni

KARACAOĞLAN der ki koyun gütmeğe
Bozulmuş bağlara seyran etmeğe
Yönümü döndürdüm inip gitmeğe
Sarıldı boynuma döndürdü beni

Bu hazin ve ateşli buluşma ve ayrılıktan sonra, Karacaoğlan gece gündüz Züleyha'yı düşünüyor ve onun aşkı ile yanıp söylüyor ve sazını inletiyordu.

Günleri Züleyhasiyle buluşmak için fırsat kollamakla geçiren Karacaoğlan sık sık köyün kahvesinde ihvanını toplanmasiyle saz divanı kuruyordu. Yine bir akşam üstü, arkadaşı âşık Ali, köyü gelmiş bulunan bir kaç âşık ile karşılıklı sözleşmek için onu da çağırmıştı. Divan kuruldu Misafir âşıklar sıralarını savdıktan sonra, sıra Karaca oğlan'a gelmişti. O sazına düzen verdikten sonra şöyle dedi:

Yazın evvel baharında
Teferrücde gör almayı
Yel esip yere düşmeden
Budağında kır almayı

Almanın budağı ağlar
Gözyaşı durmayıp çağlar
Beyler paşalar ağalar
Diz üstünde kor almayı

Mevlâm öğmüş de yaratmış
Mor menevşe boynun eğmiş
Yavrunun elleri değmiş
Al yüzüne sür almayı

Perişan gönlüm perişan
Almadır âsıka nişan
Almadır yâre kavusan
Alı eder anar almayı

KARACAOĞLAN kaynar, coşar
Aşk dalgası boydan aşar
Bir kötüye yolu düşer
Kadrin bilmez yer almayı

Karacaoğlan bu eğlenceli türküyü söyledikten sonra birdenbire Züleyha'sını hatırlayarak faslı değiştirmiş ve şöyle devam etmişti:

Her nereden baksam parlayıp gezer
Sunam bir başını göle düşürür
Şehri gibi mor bileğin parlatır
Atar sünbül saçın bele düşürür

Çölleri vermişler akça cerene
Baykuşa vermişler ıssız virane
Yardan ayrılan döner pervane
Bülbül figanını güle düşürür

Güzel olan gül benzini soldurmaz
Her olur olmaza meyil aldırmaz
Yiğit olan gizli sırrın bildirmez
Kötüler sevdiğin dile düşürür

KARACAOĞLAN diyor böyle kalırsa
Bahri gibi ummanlara dalarsa
Her ne zaman gönül yârin dilerse
Irak yakın demez yola düşürür.

Böylece divan geç saatlere kadar devam etmiş, âşıklar ve Karacaoğlan en güzel türkülerini söylemişlerdi. Karacaoğlan böyle divanlarda, toplantılarda, yanık türküleriyle herkesi kendisine bağlıyor, şöhretini dilden dile, kulaktan kulağa yayıyordu. Diğer taraftan da Zeynep vasıtasiyle, sevgilisi Züleyha ile sık sık buluşuyor, onunla oçk ateşli ve sevda dolu, aşk dolu ânlar yaşıyordu. Fakat bir gün, Zeynep ona: «Artık Züleyha'yı çağıramıyacağını» söyledi ve şöylededi:

— Karacaoğlan. Çok üzülüvorum ama, elimden bir şey gelmiyor. Artık Züleyha'yı göremiyeceksin. Çünkü o sözlü idi; şimdi nişanlandı. Bizde âdet, nişanlanan kızı artık dışarıya salmazlar.

Karacaoğlan o gün çok mahzun ve melûl dönmüştü. Yayla kararmış, ufuklar sislenmiş, Torosların rüzgârları artık serin değil, yakıcı esiyordu. Bu topraklar, bu çiçekler, her şey melûl ve mahzundu. Ona ıstırap veriyor, onu sıkıyordu.

Durumu arkadaşı Ali'ye anlattı ve beraberce, teselli bulmak için buralardan ayrılmayı düşündüler.

Bir sabah, iki arkadaş Büründecek Yaylasının «Gökçeğiz» köyünü terkettiler..

Karacaoğlan bu ayrılık sabahında, köyün dışında ihtiyar bir çınarın gövdesine yaslanarak, sazını doğrultup, şu türküyü söylemişti:

Çıktım öncesine seyran eyledim
Dost ile gezdiğim çöller perişan
Bir başıma olsam, gam çekmez idim
Bir ben değil cümle âlem perişan

Başı pare pare dumanlı dağlar
Hastanın halinden ne bilir sağlar
Bozulmuş seyeci virane bağlar
Bülbülün konduğu güller perişan

Ezel biz de binerdik Arap ata
Türlü nimet çekilirdi somata
Terkettik sılayı çıktık gürbete
Altı Arap atlı beyler perişan

Fenadır dünyanın ötesi fena
Biz de erişmedik bir iyi güne
Terketmiş ilini bir benli suna
Ördeği gelmeyen göller perişan

KARACAOĞLAN der ki olaydı sözüm
Ayağın altına turaptır yüzüm
Kırılmış perdesi çalmıyor sazım
Sazlar düzen tutmaz teller perişan.

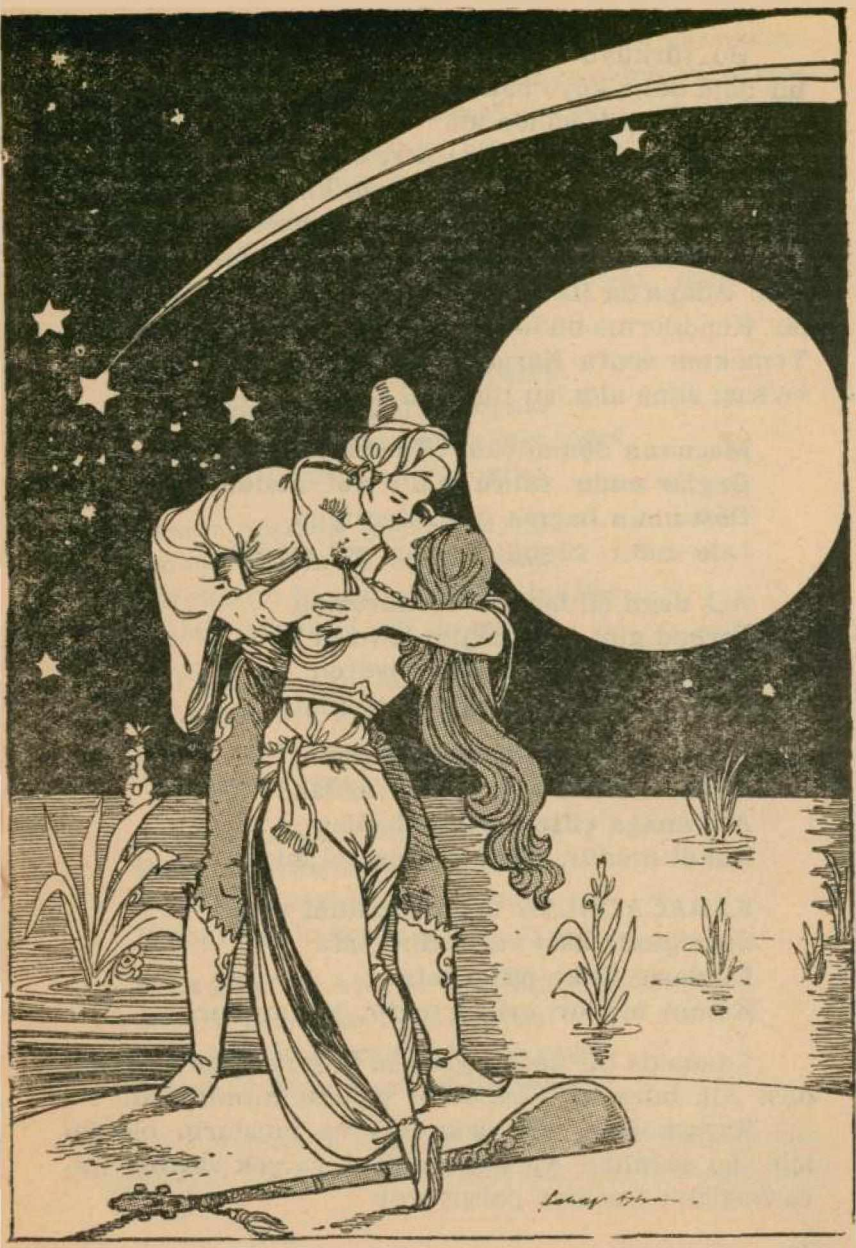

...ğan gecenin sessizliğinde, bir aşk ve bir rüya dünyasında Züleyhasıyle yaşıyordu...

Bu türküyü söyledikten sonra Karacaoğlan son bir defa daha köye baktı. Bütün hâtıraları ile köy, derin bir sessizlik içinde idi.

Yola düzüldükten sonra vaktin nasıl geçtiğini anlamadılar, bir hayli ilerlemişlerdi ki, arkalarından yetişen bir kervan onları aldı ve doğruca Adana'ya vâsıl oldular. Halkı diğer taraflara nazaran daha zengince olan Adana'da ilk gece bir misafirhanede konakladılar. Kendilerine hudutsuz ızzet ve ikramda bulundular. Yemekten sonra Karacaoğlan'dan bir türkü dilediler ve sazı eline aldı, şu türküyü söyledi:

Mecnuna dönmüşüm bilmem gezdiğim
Dağlar mıdır, sahra mıdır, yol mudur
Dostumun bağına girip derdiğim
Lâle midir, sünbül müdür, gül müdür

Aşk değil mi beni derde düşürten
Ferhad gibi yüce dağlar aştıran
Bizi böyle yardan ayrı düşüren
Adu mudur, engel midir, el midir

Kâmil olan belli olur sözünden
Mah yüzüne bölük bölük yazılan
Al yanağa çifte benler düzülen
Kâkül müdür, zülüf müdür, tel midir

KARACAOĞLAN der bulmadım vefa
Sevdiğimle asla sürmedim safa
Hubların âşıka ettiği cefa
Kanun mudur, erkân mıdır, yol mudur.

Adana'da bir geceyi geçiren Karacaoğlan ve arkadaşı Ali, buradan Ceyhan'ın yolunu tutmuşlardı. .

Karacaoğlan çok üzüntülü ve muztarip olduğu için, bu seyahati Ali idare ediyor ve çok sevdiği Karacaoğlan'ı teselliye çalışıyordu

Ceyhan'a geldikleri zaman kendilerini karşılayanlar, onları doğruca oranın eşrafının evine götürmüşlerdi. Burada kendilerini misafir edecek ve ağırlayacaklardı. Hakikaten izzet, ikram gayet bol yapıldı. Ceyhanlılar, her iki âşığa da hudutsuz bir misafirperverlik gösterdiler. Gece şehrin bütün ileri gelenleri, eşrafın evinde toplanmış, yanık yanık söyleyen Karacaoğlan'ı dinliyordu. O ise Züleyha'sını düşünerek şöyle çalıyor ve söylüyordu:

Nasıl medhedeyim şöyle güzeli
Elinde bergüzar gül ile oynar
Alma yanak, kiraz dudak, diş sedef
Espir ala gözler mil ile oynar.

Cenete misaldir göğsünün ağı
Sineme bastın da ateşten dağı
Korakarım ki yâd el bekler bu bağı
Bülbül eğlencesi gül ile oynar

İnciden, mercandan beyaz yanağı
Meles gömlek koç yiğidin konağı
Seher vakti ıssız koyma sulağı
Telli yeşil turnam gül ile oynar.

Salavat getirsin cemâlin gören
Bakışın turnada sekişin ceran
Uğradığın yeri edersin viran
Bülbül has bahçede gül ile oynar.

KARACAOĞLAN der ki kılayım nazar
Bilezik takmağa kolları güzel
Giyinmiş kuşanmış sallanır gezer
Gümüş kemer ince bel ile oynar.

Geceyi burada geçiren Karacaoğlan ile arkadaşı, sabahleyin Hassa'ya hareket eden bir kervanla yola

koyuldular. Hassa'ya geldikleri vakit bir hana indiler. Burada dinlenip, çarşıyı pazarı gezdiler. Büyük bir bezirgân bunları davet edip, kendilerine ikramda bulundu.

Gece, Hassa'nın şairleri de davet edilerek bir divan kuruldu. Diğer âşıklar söyleyip, sıralarını savdıktan sonra, sazına düzen veren Karacaoğlan, Hassa'lılara şu yanık türküyü söyledi:

Elâ gözlü nazlı dilber
Halimden haberin var mı
Seni eller alıyorlar
Zulümden haberin var mı

Güzeller yola düzüldü
Âşıkın bağrı ezildi
Yürü kemerin çezildi
Belinden haberin var mı

Atlılar yurdu aşıyor
Bâdeler doldu taşıyor
Yavru turuncun düşüyor
Koynundan haberin var mı

KARACAOĞLAN budur hâlim
Neylemeli dünya malin
«Binboğa»dır benim ilim
İlimden haberin var mı

Hassa'da Karacaoğlan'la arkadaşı iki gün kaldıktan sonra, buradan İskenderun'a gidecek olan bir kervan kendilerini davet etti. Kervan reisi çok iyi bir insandı. Karacaoğlan ile arkadaşı İskenderun'a geldikleri zaman burada bir hana konakladılar. Sonra çıkıp, çarşıyı, pazarı, İskenderun'un mahallelerini, güzel yerlerini gezdiler. Bu dolaşmalar sırasında, Karacaoğlan, buranın genç kadınlarını ve güzel kızlarını çok beğen-

mişti. Su içip, yüzlerini yıkadıkları bir çeşme başında, onları, ellerinde sazı gören genç kız ve kadınlar, başlarına toplanmıştı. İçlerinden güzel gözlü bir genç kız, Karacaoğlan'a:

— Ne olursun âşık, bize bir türkü söyle de dinleyelim, dedi. Bunun üzerine Karacaoğlan, tatlı bir gülümseme ile, genç kızın güzel gözlerine baktı:

— Sen dersin de, ben söylemem mi? diye sazını doğrultup, düzen verdi ve şu türküyü söyledi:

Her sabah her sabah gelir geçerler
Dünyalar durdukça durası kızlar
Bir vefa görmedim kaşı karadan
Allahım muradın veresi kızlar

Tanımadım kirpiğinden kaşından
Ayırmadım yâranından eşinden
Öpeyidim gerdanından döşünden
Gelin olup bize gelesi kızlar

Donataydım yeşil ile al ile
Besleyeydim şeker ile bal ile
Boğum boğum el kınalı al ile
Gelin olup bize gelesi kızlar

KARACAOĞLAN'ı bir sünbülcük yetirsen
Yetirsem de gölgesinde otursam
Kulağı küpeli bir yar getirsem
Babaları evin gezesi kızlar

Karacaoğlan'ın söylediği bu güzel türküden kızlar çok memnun olmuşlardı. Gülüşerek ona teşekkür ettiler ve ayrıldılar.

İki âşık böylece İskenderun'da güzel günler geçirdiler ve burada bir hafta kaldılar. Sonra bir kervana katılarak Halep'e geldiler. Halep'te kâh sıkıntılı, kâh neşeli iki aylarını geçirdiler.

Karacaoğlan ile arkadaşı Ali, Halep'in bütün ileri gelen zenginlerini ve onların konaklarını sazı ve sözleri ile fethettiler.

Karacaoğlan'ın şöhreti dilden dile dolaşıyor, onun söylediği türküler, kervanlarla ülkelere yayılıp gidiyordu. Artık her ovada, her dağda, her kasabada, Karacaoğlan'ın türküleri dinleniyordu .

Allah'ın âşık bulunan çobandan, Zeynep'ine, Güllü'süne gönlü tutuşmuş bulunan köy delikanlısına kadar herkes, hislerini Karacaoğlan'ın türküleri ile anlatıyordu.

Karacaoğlan yalnız Hak'a ve aşka değil, o zamanın usulsüz iş gören kadılarına da çatıyor ve şöyle haykırıyordu:

Hey ağalar ben bir hayrette kaldım
Tanrının ödüncü verilmez oldu
Olanca malımı döksem mezada
Erenler yanında bilinmez oldu

Ustalar yapıyı tersine yapar
Esnaflar işine hileler katar
Zamane kadısı altına tapar
Doğru hak, şeriat sürülmez oldu

Şimdiki beylerin sazı çalınmaz
Az rüşvet versem de o da alınmaz
Boynumuza farzdır beş vakit namaz
Tanrının namazı kılınmaz oldu

Böyle diyen Karacaoğlan, taşı, toprağı, göğü, her şeyi dile getiriyor, konuşturuyor, uğradığı her yeri neşeye, düşünceye garkediyordu.

Halep'ten ayrılırken onlara muhteşem bir uğurlama töreni yaptılar:

— Ey büyük âşık yine gel... Sen buranın başının tacısın!... dediler.

Halep'in dışında, onları uğurlayanların bu candan uğurlayışları Karacaoğlan'ın bağrındaki ateşi büsbütün alevlendirmişti

Sazını doğrultarak onlara şunları söyledi:

Kalktı deli gönül sürdü yürüdü
Gel oldu gidelim bizim ellere
Gözüm yaşı yeryüzünü bürüdü
Sel oldu gidelim bizim ellere

Göz yaşlarım yeryüzüne saçıldı
Bahar oldu yaylâ yolu açıldı
Yel esti de karın bendi seçildi
Yol oldu gidelim bizim ellere

Kavim kardeş bir araya dizildi
Güzel dilber oldum diye yerinde
Kitaba baktım ki yollar göründü
Gel oldu gidelim bizim ellere

Şahı sensin dilberlerin iyisi
Gözüme görünmez dünya valisi
Şimdi bizim elin kara çalısı
Gül oldu gidelim bizim ellere

KARACAOĞLAN eder gelir yazları
Kuzum kime eden sen bu nazları
Ananın atanın kötü sözleri
Bal oldu gidelim bizim ellere

Onlar Halep'ten böyle ayrılmışlar ve katıldıkları bir kervanla, iyi bir yolculuk geçirerek Hama'ya gelmişlerdi. Hama'da bir gece kalmışlar ve burada misafir oldukları ağanın evinde kurulan âşıklar divanında, Karacaoğlan, Hama'ya ait şu türküyü söylemişti:

Çıktım Kırklar dağın seyran eyledim
Sallanarak gider yolu Hama'nın
Yel estikeç dertli dolap inler
Burcu burcu kokar gülü Hama'nın

Heves kaldım pınarının başına
Altın yağmış toprağına taşına
Ulu camisinin kandil başına
Altın şamadanı da yanar Hama'nın

Kudretinden yapılmıştır yapısı
Kalem kaşlı güzelinin hepisi
Aldı beni çarşısının kokusu
Çarşıda gülü kokar Hama'nın

KARACAOĞLAN der ki kal benim yurdum
Terkettiğim sılayı burada buldum
Güzeli çok diye eğlendim kaldım
Kalem kaşlı güzelleri Hama'nın

Karacaoğlan duramıyor ve hiç bir yerde tutunamıyordu. Bir ümid vardı: Bürücek Yaylası'na döner, Züleyha'sını görür, onun muhitinde onun yakınında yaşarsa, içindeki ıstırabı, ateşi belki biraz hafifleyebilirdi.

İşte bu kararla, Adana'ya ve oradan da Bürücek Yaylası'ndaki köylerine dönen Karacaoğlan ile arkadaşı Ali bir haber almışlardı.

«Haftaya Züleyha'nın düğünü vardı.»

Herkes bunu söylüyordu. Akkoyunlu Mustafa'nın kızı Züleyha, Şahenler'in oğlu ile evleniyordu. Bunu duyan Karacaoğlan döndüğüne pişman olmuştu. Gurbet daha mı iyiydi? Bunu bilmiyordu. Fakat Züleyha'yı bir defa dünya gözü ile görmek, ona dünyaya yeniden gelmek kadar değerli ve ehemmiyetli idi.

Züleyha'sının kumral saçları, gökteki yıldızlar gibi parlak elâ gözleri, kiraz gibi dudakları, kıvrak ve güzel yürüyüşü, bir dünya, bir cihan değerdi.

İşte bütün bunlar onu çekmiş, gurbetten Bürücek'e, Bürücek Yaylası'ndaki köyüne getirmişti.

Çaresiz düğüne gidecek, Züleyha'sını görecek ve orada derdini, ıstırabını dökecekti.

Nitekim bir hafta sonra Akkoyunlu Mustafa'nın şeref misafiri olarak saz şairlerinin başında Karacaoğlan davet edilmişti.

Züleyha'nın düğünü, ablası Yasemin'in düğününden çok daha muhteşem, çok daha parlak oluyordu. Ciritler oynanıyor, ateş oyunları tertip ediliyor, coşan davulcular davullarını patlatıyor, çeşitli eğlenceler birbirini takip ediyordu

En güzel koçlar kurban ediliyordu. Bürücek Yaylası, bu güz ayının tatlı serinliği içinde, bir harman sonu bayramı yaşıyordu.

Düğünün en son günü·

Eğlenceler durulmuş, bütün hareketler, bütün eğlenceler yerlerini saza ve söze, âşıklar divanına terketmişti. Fakat bu divan Akkoyunlu'nun arzusuyla, gelin ve damat taraftarlarının toplandığı büyük atlas çadırda kurulmuştu. Divanın kurulduğu bu çadırda, Züleyha ile onun eşi olarak Şahenler'in oğlu da bulunuyordu. Yine divanı dinleyecek olan, gelin ve gelinin yanındaki kadınlar, bir yanda, güvey ve güveyinin yanındaki erkekler de bir yanda idi.

Bu iki grubun ortasındaki atlas mindeli sayvanda, Akkoyunlu Mustafa ile, güveyinin babası Şahen oturuyorlardı. Onların karşısında saz divanı yer almış, divanın şeref köşesinde de Karacaoğlan saygı ile oturmuş bulunuyordu

Daha yaşlı âşıklar fasla başladıkları zaman, granit bir kaya gibi vakur ve fakat mütevazi bir eda içinde yerinde oturan yağız delikanlı, ağır ağır bakışlarını çadırın kadılar tarafında oturan Züleyha'sına çevirdi. İliklerine kadar ürpermişti. Çünkü elâ gözleri dolu dolu olan genç kız, hudutsuz bir ıstırapla Karacaoğlan'a bakıyordu.

Bu sırada yaşlı âşıklar fasla başlamış bulunuyorlardı. Yanık ve güzel türküler söylüyor ve karşılıklı atışıyorlardı. Çadırın içerisinde efsanevi bir dünya, sihirli bir kâinat vardı.

Saz divanını en son olarak Karacaoğlan kapattı. Züleyha'sının uzaktan uzağa gözlerine bakarak sazını doğrulttu. Telerine düzen verirken, kayalara vuran bir sel gibi mızrabını bastırıyor ve sevgilisine acılarını demek, duyuşlarını sesienmek için hazırlanıyordu.

Bütün çadır halkı, sanki onun tesiri altında susmuş, hazin bir törendi imiş gibi sessiz ve sedasız yaşamağa başlamıştı.

Karacaoğlan ilk olarak şu türkü ile başladı:

Dost deyu da dost gayreti koğduğum
Dost bana bir yâre açtı neyleyim
Ak göğsü üstüne mihman olduğum
O da bir gün imiş geçti neyleyim

Bir ok attım karlı dağın ardına
Düşmola sevdiğimin yurduna
El yanmazken ben yanardım derdine
Engel aramızı açtı neyleyim

Yüce dağdan aştım geldim yol deyu
Bahçenize el sundum da gül deyu
Ahtı aman ettim ayrılmam deyu
Felek ayırdı da seçti neyleyim

KARACAOĞLAN der ki sen de ben gibi
Ak eline kına yakmış kan gibi
Bir tepede yeni doğan gün gibi
Akşam sabah derken aştı neyleyim

Karacaoğlan fasıldan fasla geçiyor ve devam ediyordu:

Dolandım dolaştım gurbet elleri
Dünyaya çıkmağa yol bulamadım
Bahçelerde gördüm birçok güleri
Sevgilime benzer gül bulamadım

Bıktım, usandım da acı dillerden
Gamlar ile dolu uzun günlerden
İmdat umar iken akan sellerden
Kendim gibi akan sel bulamadım

Yandım yakıldım ben bu ateşe
Vardım takıldım da ben bir neştere
Delindi ciğerim serildim yere
Beni kaldıracak el bulamadım

Benim bu dünyaya geçmiyor nazım
Felekten kalmadı gayri niyazım
Halimi sen anla ey iki gözüm
Derdimi diyecek dil bulamadım

Bağıran çağıran âciz bülbülüm
Ne kadar bağırsam duymuyor gülüm
KARACAOĞLAN der ki imdat ya ölüm
Mezardan gayri yol bulamadım.

O söylerken, Züleyha'nın göz yaşları bağrına akıyor, genç kızın kalbi parça parça oluyordu. Fakat bu vaziyeti etrafındakilere anlatmamak için, acı acı gülümsüyor ve ne yapacağını bilemiyordu. Sevgilisi ya-

ğız delikanlı Karacaoğlan, çadırın bu hürmetkâr sükûtu içinde, onun dolu dolu gözlerine bakarak devam ediyordu·

Ağlaya ağlaya düştüm yollara
Karışayım boz bulanık sellere
Adı şanı duyulmadık ellere
Gelmeyince gönül yardan ayrılmaz

Ahım kaldı şu gelinin ahtında
Deremedim gülerini vaktında
Karanlık gecede kolum altında
Yatmayınca gönül yardan ayrılmaz

Gözüm kaldı şu kaplanın postunda
Azrail de can almağın kastında
Döne döne teneşirin üstünde
Yatmayınca gönül yardan ayrılmaz

Hadini de KARACAOĞLAN hadini
Aramazlar gurbet ele gideni
Ak göğsün üstünde çakır dikeni
Bitmeyince gönül yardan ayrılmaz

Artık Züleyha anlamıştı ki, Karacaoğlan durmayacak gidecekti. Fakat kalbi, gönlü, her şey onunla beraber kalacaktı.

Yağız delikanlı, söylediği üç türkü ile, hem orada bulunanları derin bir düşünceye gargederek mestetmiş, hem de Züleyha'sına derdini anlatmıştı.

Karacaoğlan bu anda, kalbinden doğan şu ayrılık türküsünü, Züleyha'ya söylemeden kendisini alamadı. Artık ondan tarafa bakamıyordu. Sazının üzerine hafifçe eğildi ve devam etti:

Ala gözlüm ben bu ilden gidersem
Zülfü perişanım kal melûl melûl
Kerem et aklından çıkarma beni
Ağla göz yaşını sil melûl melûl

Giyin ey sevdiğim sen seni düzet
Karayı bağla da beyazı çöz at
Doldur ver bâdeyi bir daha uzat
Ayrılık şerbetin ver melûl melûl

Elvan çiçeklerden sokma başına
Kudret kalemini çekme kaşına
Beni unutursan doyma yaşına
Gez benim aşkımla yâr melûl melûl

KARACAOĞLAN der ki ölüp ölünce
Ben de güzel sevdim kendi halimce
Varıp gurbet ile vâsıl olunca
Dostlardan haberim al melûl melûl

Nitekim Karacaoğlan o gece düğünden candan bir uğurlama ile ayrıldıktan sonra, doğruca arkadaşı ile köye gelmişti. Akkoyunlu Mustafa'nın bütün ısrarlarına rağmen, gece yatısına misafir olarak kalmamıştı. Çünkü karar vermişti: «Gidecek ve bir daha canı kadar sevdiği Züleyha'nın yaşadığı bu topraklara dönmeyecekti.»

Gece, bütün derdini, acısını arkadaşı Ali'ye anlatan Karacaoğlan, sabahleyin gurbet yolunu tutmuştu. Dertlerini belki gurbet elde unutacak ve belki böyle teselli olacaktı.

Fakat ne hazindir ki, Karacaoğlan'ın temelli gurbete gideceğini söylediği son türküsünden kat'i olarak anlayan Züleyha, o çadırdan veda edip ayrıldıktan sonra ani olarak hastalanmış ve bu gerdek gecesi başlayan hastalığı an be an artmıştı.

Ertesi gün, onu hasta yatağında ziyaret eden sır dostu Zeynep:

«Karacaoğlan'ın bu illere dönmemek üzere gurbete çıktığını» Züleyha'ya söyleyince genç kız bir daha kendisine gelememiş ve Şehenler'in oğluna da hayır etmemişti.

Karacaoğlan'ın elinden başka hiç bir el değmeyen Züleyha, günden güne eridi ve Bürücek Yaylası'na mevsimin ilk karı düşerken, o, hayata gözlerini kapadı.

Karacaoğlan onun bu acı haberini gurbette almıştı.

İşte o günden sonra, bu ünlü saz şairi «Elâ gözler» üzerine yüzlerce şarkı söyledi, yüzlerce şiir yazdı; ağladı ve ağlattı.

Onun türküleri nesilden nesile geçti; asırları aştı ve bize kadar ulaştı.

Karacaoğlan'dan Seçme Şiirler

Ala gözlerini sevdiğim dilber
Yurtlarımız çayır çimen, pınar mı
Mevlâm güzelliği hep sana vermiş
Seni gören başkasına döner mi?

Sallanı sallanı gelmiş pınara
Kadir Mevlâm işimizi onara
Gün doğmadan şevkin düşmüş pınara
Gün üstüne bir gün daha doğar mı?

Kırmızı güllerden rengin almışsın
Güzellikte kemalini bulmuşsun
Sallanı sallanı suya gelmişsin
Güzel senin ziyaretin pınar mı?

KARACAOĞLAN der ki ermediler mi
Tomurcuk güllerin dermediler mi
Seni sevdiğine vermediler mi
Âşıkın ağlatan güzel güler mi?

*

Tahta olur evlerinin yapısı
Dar olur da muhannetin kapısı
Kadan alsın güzellerin hepisi
Güzellerden sıdkım sıyrıldı gönül.

Ustalar yapar da her şeye yapı
Yanımda olsa güzellerin topu
Kadan alsın güzelerin hepisi
Güzellerden sıdkım sıyrıldı gönül.

Kötülere gayret olmaz namusu
Merhametli güzellerin kimisi
Kadan alsın güzelerin kamusu
Güzellerden sıdkım sıyrıldı gönül.

KARACAOĞLAN güzellerin kolayı
Oynarlar oyun .ederler sılayı
Kadan alsın güzellerin alayı
Güzellerden sıdkım sıyrıldı gönül.

★

Ala gözlerini sevdiğim dilber
Gel bizim elleri gez kerem eyle
Nice kulların var gezer kalemle
Al beni deftere yaz kerem eyle

Tâ ezelden çalınmışsın kaleme
Küçücüksün dayanaman belâma
Sırrımı vermezsen ele, âleme
Gel sarılak oğlan deli isen de

Ne imiş de KARACAOĞLAN ne imiş
Gönül havalandı karlı dağ imiş
Kız seni sınadım ökçen yoğ imiş
Sarmam seni güzel Huri isen de

★

Elâ gözlüm yıkün benim evimi
Eğlen şu diyarda kal diye diye
Saz, Söz
ve Aşk ile
Karacaoğlan birarada

Sevda sevda derler behey yârenler
Görmiyene bir acayip hâl olur
Varıp bir kız on yaşına girince
Açılmadık bir tomurcuk gül olur

On birinde mah yüzün bakılır
On ikide kızın kahrı çekilir
On üçünde ak gül olur açılır
On dördünde her bir yeri bal olur

On beşinde sevda düşer başına
On altıda yâdlar girer düşüne
On yedide gezer kendi başına
Çok sallanma zülüflerin tel olur.

On sekizde gayet yüksekten uçar
On dokuzda gözlerinden kan saçar
Yirmisinde sevdiğinden vaz geçer
Son deminde bir kötüye kul olur

KARACAOĞLAN der ki kaşları kara
Yüreğime vurdun hançersiz yara
Çok varıp gelirsen olmaz her yere
Ya muhabbet kalkar ya bir hâl olur.

★

Benden selâm eyle sevgili yâre
Perişan hatırım sor seher yeli
Bildir ahvalimi dostuma benim
Sevdiğim ne söyler sor seher yeli

Sen seher yelisin esersin yakın
Dağıtma kekülün enginde sakın
Erkeğin yanında bulunma sakın
Var da bir tenhada sor seher yeli

KARACAOĞAN bulma kusur huyuma
Kurban olam kaşlarının yayına
Benim için dostun uğra yanına
Uğra sen yanına gör seher yeli.

★

Ben bugün yârimden ayrı düşeli
Her günüm bir yıla döndü gidiyor
Gene zindan oldu dünya başıma
Sinem ateşlere yandı gidiyor

Hayal mayal oldu şu bizim iller
Dostun bahçesinde açıldı güller
Her seher her sabah öter bülbüller
Aşkı bu serime kondu gidiyor

Artık didem yaşı oldu revana
Bir ateş koyuldu şimdi cihana
Bir selâm iletin bizim gülşane
Hâlim bir Mevlâya kaldı gidiyor

KARACAOĞLAN söyler durmam burada
Gül yüzüm fikrime düştü bu ilde
Gayet fikre daldım gönlüm ak yarda
Gözlerimden kan yaş aktı gidiyor.

★

Aydın kazasında Turgut elinden
Aradım evlerin buldum gezerek
Sırma karıştırma sümbül saçına
Döküp gider dal boyuna düzerek

Hazeli de deli gönlüm hazeli
Güz gelince bağlar döker gazeli
Küçücükten sevdiceğim güzeli
Aradım evlerin buldum gezerek

Dağlarım dağlarım meskenim dağlar
Divane gönlümü ya kimler eğler
Oturmuş karşıma naz ile söyler
Ak göğsünün düğmelerin çözerek

Mestanedir KARACAOĞLAN mestane
Güzel olan gül gösterir destuna
Yatır beni kız dizinin üstüne
Nen eyle de kaşın gözün süzerek.

Yiğidin iyisini nerden bileyim
Yüzü güleç kendi yaman olmalı
Kasâvet serine çöktüğü zaman
Gönlünün gamını alan olmalı

Benim sözüm yiğit olan yiğide
Yiğit olan muntazırdır öğüde
Ben yiğit isterim fırka dağıta
Yiğidin başında duman olmalı

Yiğit olan yiğit kurt gibi bakar
Düşmanı görünce ayağa kalkar
Kapar mızrağın, meydana çıkar
Yiğidin ardında duran olmalı

Sâfi güzel olan şol bazı kötü
Yiğidin densizi iyi olmaz zâti
Gayet durgun ister silâhı anı
Yiğit el çekmeyip viran olmalı

KARACAOĞLAN der ki çile çekilmez
Hazan tarlalara sünbül ekilmez
Her yabancı ile başa çıkılmaz
İçinden sıdk ile yanan olmalı.

*

Bir güzelin mecnunuyum efendim
Hasretinden dertli sinem dağlıdır
Ne gündüzüm gündüz, ne gecem gece
Benim gönlüm şu güzele bağlıdır

Yanıklar dopdolu imiş gül ilen
Aklım aldı serbest serbest salınan
Elin yâri yeşil giymiş al ilen
Benim yârim sade giymiş bellidir

Bir yâr sevdim bu âlemde birinci
Koynuna saklamış ayva turuncu
Yâr eline almış aşkın kılıncı
Çarha vurmuş benim için zağlıdır.

KARACAOĞLAN yâr köyünden gelirim
Eğlenirim dost yanında kalırım
Ben yârimin kokusundan bilirim
Zülüfleri misk ü anber yağlıdır.

★

Deli gönül gezer gezer gelirsin
Arı gibi her çiçekten alırsın
Nerde güzel görsen orda kalırsın
Ben senin kahrını çekemem gönül

Santur mu istersin saz mı istersin
Ördek mi istersin kaz mı istersin
Tomurcuk memeli kız mı istersin
Ben senin kahrını çekemem gönül

Çıkıp yücelere bakmak istersin
Coşkun sular gibi akmak istersin
Her güzelle yatıp kalkmak istersin
Ben senin kahrını çekemem gönül

KARACAOĞLAN eder okuyam yazam
Keleş değilim ki kervanlar bozam
Giyinsem kuşansam bir hoşça gezsem
Ben senin kahrını çekemem gönül.

★

Turnam yavrusun aldırmış
Havada çağrışıp öter
Günde görürken yüzünü
Ayda bir gördüğüm yeter

Ne bakarsın melâl olup
İki elin yanına koyup
Dün gece seyrimde görüp
Hayalin kurduğum yeter

Benim sevdiğim mah deyu
Saçı sünbül siyah deyu
Her gördükçe bir ah deyu
Sinemi döğdüğüm yeter

KARACAOĞLAN dünya fâni
Veren Allah alır canı
Dilberim sevmezse beni
Ben onu sevdiğim yeter.

★

Pencereden bakan dilber
Güzelliğin bildirirsin
Ak göğsüne lâle sünbül
Ağlayanı güldürürsün

Gerdan açık benlerin çok
Güzellikte menendin yok
Kaşların yay kirpiğin ok
Vurduğunu öldürürsün

Gül bülbülün ekiminden
Perçem zülüf takımından
Geçme mescid yakınından
Çok namazlar böldürürsün

KARACAOĞLAN bana yazık
Yâri gördüm bağrı ezik
Bahçendeki güle yazık
Pek elletme soldurursun.

★

Ben güzele güzel demem
Güzel benim olmayınca
Muhannetin kahrını çekmem
Gel deyip de gelmeyince

Gelirim amma döğerler
Bizi bu elden koğarlar
Güzel olanı severler
Ben ölürüm görmeyince

Var ol yürü var ol yürü
Kara bağrın yere sürü
Döğün döğün ağla bari
Benim gönlüm olmayınca

Senin çağın geçer olur
Bu dünyalar kime kalır
Tomurcuk gül güzel olur
Vaktinde derilmeyince

KARACAOĞLAN sözün haktır
Düşmanından dostun çoktur
Benim için ayrılık yoktur
Ya sen ya ben ölmeyince.

★

Hasan dağı Hasan dağı
Dumanın bir hal olma mı?
Senin gibi yüce dağın
Bir kenarı yol olma mı?

Hasan dağının eteği
Çevresi güller biteği
Koç yiğit arslan yatağı
Hiç bu dağın ili olma mı?

Yükseği yalın kayalı
Kekliği şahan soyalı
İnce belli gök sayalı
Güzel seven deli olma mı?

Yücesinde karlar tozar
Enginınde sular akar
Göğsü alaca kaplan gezer
Avcıları bol olma mı?

Hani hanlar hani hanlar
Kafeste beslenen canlar
Sevip sevip ayrılanlar
Yanıp yanıp kül olma mı?

KARACAOĞLAN seni gördüm
Düşümü hayıra yordum
Bugün sevdiğime sordum
Güzellerin kulu olma mı?

★

Sarı çiçek savran kurmuş oturur
Seni yaylamanın zamanı dağlar
Yağmur yağar mor sümbüller bitirir
Karışmış güllere çimenin dağlar.

Yaz gelir obalar çözülür konar
Güzeller suyundan içip de kanar
Küpeler kulakta mum gibi yanar
Gördükçe artıyor figanım dağlar.

Sarı çiçek sallanıyor naz ilen
Dem sürerdim on beşinde kız ile
Şimdi garip kaldım kırık saz ile
Ah ettikçe tüter dumanım dağlar.

KARACAOĞLAN der ki çöktüm oturdum
Bağ bahçe diktim de meyva yetirdim
Alnı top perçemli yavru yitirdim
Bir köşende kaldı gümanım dağlar.

★

Şubat ayı kış yelini koğarken
Çukurova bayramlığın giyerken
Çıplaklığın üzerinden soyarken
Cennet demek sana yakışır dağlar.

Ağacınız yapraklarla donanır
Taşlarınız bir birliğe inanır
Hep çiçekler bağrınızda donanır
Pınarınız çağlar akışır dağlar.

Rüzgâr eser dallarınız itişir
Kuşlarınız cıvıl cıvıl ötüşür
Ören yerler bu bayramda pek üşür
Sümbül niçin yaslı bakışır dağlar.

KARACAOĞLAN size bakar sevinir
Sevinirken kalbi yanar göyünür
Kımıldanır hep dertlerim devinir
Yas ile sevincim yıkışır dağlar.

★

Yüce dağlar ne kararır pusarsın
Aştı mı ola kömür gözlüm başından
Onulmaz derdime dertler katarsın
Âlem sele gitti gözüm yaşından.

Ey kara dağ melil melil kalasın
Ateş düşe cayır cayır yanasın
Dilerim Allah'tan bana dönesin
Ayrılasın kömür gözlü eşinden.

Balta değsin ormanların kurusun
Gazel olsun yaprakların çürüsün.
Top top olsun geyiklerin yürüsün
Avcılar avını alsın peşinden.

Sarp kayalarını taşçılar kırsın
Tomurcuk gülünü yâd eller dersin
Yârim sende ise emanet olsun
Sakla dağlar boranından kışından.

KARACAOĞLAN der ki hani meralım
Dağlar söylen size var mı zararım
Yârimi yitirdim yanar ağlarım
Gümanım var koyağından taşından.

★

Ilgıt ılgıt esen seher yelleri
Esip esip yâre değmeli değil
Ağ elleri elvan elvan kınalı
Karadır gözleri sürmeli değil.

Estirir de seher yeli estirir
Kimini ağlatır kimini küstürür
Kısmet ise kadir Mevlâm gösterir
Çokça heves edip övmeli değil.

Bir bölücek turna havada uçar
İner enginlerden suyunu içer
Seher yeli yârin göğsünü açar
Göğsünün bentleri düğmeli değil.

Bir bölücek turna yüksekte kışlar
Hep başıma geldi gördüğüm düşler
Size derim size kavim kardeşler
Kaşli yalan yâri sevmeli değil.

KARACAOĞLAN der ki konup göçmedim
Ak göğsünün düğmelerin açmadım
Fırsat elde iken kaçmadım
Öldürmeli beni döğmeli değil.

★

Uça uça dağ salından gelirsin
Gelişin nereden yalınız ördek
Ben bilirim yâr ilinden gelirsin
Söylesin bir kelâm diliniz ördek.

Ağlamışsın göz yaşını sileyim
Söyle derdin neyse ben de bileyim
Eğer yalınızsan yoldaş olayım
Daha çok ırak mı iliniz ördek?

Bakıyorum gözlerinin yaşına
Uğramışsın zemherinin kışına
Alıcı kuş düşmüş senin peşine
Şimdi yaman olmuş haliniz ördek.

KARACAOĞLAN der ki bir telin eğri
Sağ yanı sol yanı püskürme benli
Boynunu çevirmiş bir yana doğru
Kaynak pınar olsun yolunuz ördek.

★

Kadir Mevlâm seni öğmüş yaratmış
Çiçekler içinde birdir menevşe
Bitersin güllerin hâri içinde
Korkarım yüzüne batar menevşe.

Yaz gelince heveslenir bitersin
Güz gelince başın alır gidersin
Yavrum niçin boynun eğri tutarsın
Senin derdin benden beter menevşe.

Senin meskenindir kayalar sengi
Kokusu menevşe güldür irengi
Aradım dünyayı bulunmaz dengi
Güzel yatağında biter menevşe.

Bakmaz mısın KARACAOĞLAN haline
Garip sünbül konmuş gülün dalına
Kadrin bilmeyenler alır eline
Onun için eğri biter menevşe.

★

Güzelsiz yaylaya konup göçülmez
Kelle kesmek ile kanlar saçılmaz
Gelirim geçerim, gözün açılmaz
Bir derdin var, bilemedim kız senin

Bir gider de beş arkana bakarsın
Gözlerinden kanlı yaşlar dökersin
Bilmem küskün müsün, yas mı çekersin
Bir derdin var, bilemedim kız senin.

Derdim ağır, dere tepe gezdirir
Kazmayın kabrimi, eller kazdırır
Gider gelir, kız yüzünü azdırır
Bir derdin var, bilemezdim kız senin

Yiğidin bindiği Arab atıdır
Şahinin yediği turna etidir
Nazlı yârim, nişanlın mı kötüdür
Bir derdin var, bilemedim kız senin

KARACAOĞLAN der ki, gönül farımaz
Zülüf burma ile kâkül çürümez
Çok zamandır gözün yaşı kurumaz
Bir derdin var, bilemedim kız senin

★

Bir yiğit gurbete çıksa
Gör başına neler gelir
Sılayı andıkça merdin
Yaş gözüne dolar gelir.

Bağrıma basarım taşlar
Akıttım gözümden yaşlar
Yavrusun aldıran kuşlar
Yuvasına döner gelir. .

Kocadım çekemem nazı
Bağrıma dökemem közü
Yârin bana kötü sözü
Kara bağrını deler gelir.

Evlerinin önü söğüt
Atalardan kalmış öğüt
Yârinden ayrılan yiğit
Sılasına döner gelir.

Yaşa KARACAOĞLAN yaşa
Ben söylerim coşa coşa
İş düşünce garip başa
Düşünerek gider gelir. .

★

Katar katar olmuş gelen turnalar
Şu halime şu günüme bak benim
Şahin pençe vurdu tenim ağrıtı
Kanadıma bir ok değdi berk benim.

Gökyüzünde turnam bölüktür bölük
Ayrılık elinden ciğerim delik
Önü muhabbet de sonu ayrılık
Depreştirme eski yaram çok benim.

Gittim gurbet ele geri gelinmez
Kim ölüp de kim kaldığı bilinmez
Ölsem gurbet elde gözüm yumulmaz
Anam atam bir ağlarım yok benim.

KARACAOĞLAN der ki bire erenler
Ben gidiyom mamur olsun örenler
Kavim kardeş konuştuğum yörenler
Sevindirip çıracığım yak benim.

★

Şeftali isterim, mahrum göndermc
İki leblerinden, bir gerdanından
Gönül Hak evidir, sakın söndürme
İki leblerinden, bir yanağından

Her kande gidersen seni bulurum
Sarrafınım, kıymatını bilirim
Sen bir bezirgânsın, bac'ın alırım
İki leblerinden, bir yanağından.

Aklımı aldın gözlerini süzeli
Benzime düşmüştür ayva gazeli
Sana derim, behey adam güzeli
İki leblerinden, bir yanağından.

KARACAOĞLAN eydür, yârim gelirse
Deli gönül istediğin bulursa
Danışlarım, icâzetin olursa
İki leblerinden, bir yanağından.

★

Gönül ne gezersin sarp kayalarda
İniver aşağı yola gidelim
Bir güzel sevmeylen gönül eğlenmez
Güzeli çok olan ele gidelim.

Salıverin gitsin sefil baykuşu
Durmayıp akıyor gözümün yaşı
Kadir kıymet bilmez imiş her kişi
Kadirli kıymetli yere gidelim.

Şahini koyuverin avını alsın
Yârenim yoldaşım yanıma gelsin
Şu gurbet ellerde düşmanım ölsün
Emmili dayılı ele gidelim.

KARACAOĞLAN der ki yiyip içmeden
Güzeller usanmaz konup göçmeden
Muhanetin köprüsünden geçmeden
Düşelim denize sele gidelim.

★

Hey ağalar böyle mi olur
Hali yârdan ayrılanın
Engin denize dökülür
Seli yârdan ayrılanın.

Gökten turnalar çekilir
Yorulup yere dökülür
On beş yaşında bükülür
Beli yârdan ayrılanın

Turnalar havadan geçer
Gül yüzlere nurlar saçar
Ah ile vah ile geçer
Günü yârdan ayrılanın.

Gül dikensiz bitmez imiş
Bülbül gülsüz ötmez imiş
İşe güce yetmez imiş
Eli yârdan ayrılanın.

KARACAOĞLAN geçmez dilek
Ateş aldı yandı yürek
Sağ yanında hazır gerek
Salı yârdan ayrılanın.

SON

FİATI [illegible]RA

3300-

NEŞRETMİŞ OLDUĞUMUZ DİĞER KİTAPLAR

	TL.
Hz. Ali Billûr Azam	60
Hz. Ali ve Muaviye Cengi	60
Hz. Ali ve Kılıç Arkadaşları	50
Hz. Ali ve Cenk Ortakları	50
Muhammed Hanefi Yezidleri Çemberinde	50
Hz. Nuh ve Tufan	40
Asuman ile Zeycan'ın Aşkı	40
Yusuf ile Züleyha	40
Battal Gazi - I. II. Cilt	80
Hamza Pehlivan İle Mâlike Ejder Cengi	60
Horasanlı Ebu Müslim II. Cilt	80
Hz. Ali Ölüm Vadisinde	60
Yâsini Namaz Hocası	50
Hayber'in Fethi	80
Nasreddin Hoca Fıkraları (Büyük)	80
Leylâ ile Mecnûn (Büyük)	80
Büyük Âşık Garib	60
Bekri Mustafa Lâtifeleri	40
Rüya Tabirleri (Küçük)	100
Arzu ile Kamber	40
Kesik Başın İntikamı	80
Boks	60
Jiu - Jitsu - Judo	60
Karate	60
Şöför Trafik Kitabı	80
Tekvando	60
Pir Sultan Abdal Şiirleri	150
Âşık Yûnus Emre - Hayatı ve Şiirleri	150

SAĞLAM KİTABEVİ

Cağaloğlu, Çatalçeşme Sok. Gözen Apt. - İst.